

מצורע בצרה...

את כל הונם לא החביאו ברפת,
לא היו בנקים וגם לא כספת.
ולכן הזהב הוטמן בקירות,
גם כלי הכסף ואבנים יקרות.

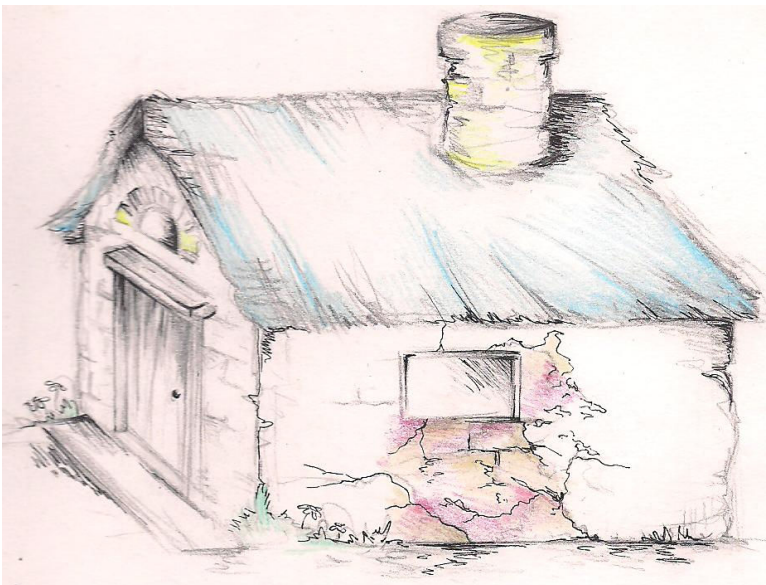
ולכן עכשיו כשהנגע הופיע,
ניתוץ הקירות על הצבע ישפיע.
ואז יתגלה הזהב הקדמון,
ובעל הבית יזכה במטמון.

תם ונשלם סיפור המצורע,
ואנחנו נרחק מלשון הרע –
כי הוא המקור לכל הצרה,
מתכון בדוק לקלקול אווירה.

לסיום נקנח בטהרת משפחה,
על זוגיות ואושר נשמור בבטחה.
מי שתקפיד על טבילה במקווה,
האהבה רק תפרח, כך נקווה.

בשבוע הבא יוכרעו גורלות:
שעיר לעזאזל וקורבן להעלות.
ביום העצמאות נצא לבמות,
ובשבת נקרא בפרשת אחרי מות...

אייל לר

וידבר ה': זאת תורת המצורע,
מי שנדבק נמצא בצרה.
וביום טהרתו והובא אל הכהן,
שיבדוק את הנגע ואותו יאבחן.

ויצא הכהן אל מחוץ למחנה,
"בדיקה חיצונית" – כך אותה אכנה.
וראה הכהן כי נרפא הנגע,
הצורע יהיה טהור בעוד רגע.

ולפני שיוכל לחזור לעדה,
נותן הכתוב הסבר ומידע:
ולקח הכהן לַמַּטְהָר שתי ציפורים
ועץ ארז ותולעת ואזוב, כך אומרים.

אחרי תיאורי צרעת הגוף,
לצרעת הבית עוברים באיגוף:
וכי תבואו אל ארץ כנען,
לכם לאחזקה תהיה ולמען.

ואם על הקיר תראו פתאום נגע,
תקראו לכהן שיגיע בתוך רגע.
אם הכתמים עמוקים וצבעם כזית,
וציווה הכהן ופינו את הבית.

והסגיר את הבית שבעת ימים,
לבית המלון יעברו המפונים.
ושב הכהן ביום השביעי,
וראה שהנגע איננו טבעי.

וחילצו את האבנים מתוך הקיר,
והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר.
ולקחו אבנים אחרות במקומן,
ובסוף שמו טיח ושילמו במזומן.

רש"י מסביר שמדובר בבשורה,
שהנגע בבית הוא לאו דווקא רע:
כשבני ישראל היו במדבר,
האמורי בבתים היה אז גר.